

ELS FETS I LA POLS

Aquest relat periodístic està escrit a partir d'hores i hores d'entrevistes amb una desena de dones i homes. Els fets i les reflexions, però, s'expressen en primera persona perquè més de la meitat de les converses es van mantenir amb la protagonista.

Tots els noms, llocs i dates que apareixen a les pàgines següents són reals, per voluntat expressa dels participants en aquest treball periodístic. El llibre cobreix vint-i-vuit dies en les vides d'aquestes persones, entre el 20 de maig i el 16 de juny de 2018.

Per a cada jornada, la protagonista ha escollit una cançó representativa del que va passar o del que va sentir en aquella ocasió.

DIUMENGE 20 DE MAIG

Res

Max Cooper: «Cyclic»

Acabàvem d'enterrar el meu únic fill i no podia dir que estigués trista. No estava bé, esclar, però no em sentia com m'hauria de sentir: desesperadament buida i etcètera. No estava així. A més, em conec i dubtava que ho estigués més endavant.

Això sí, el funeral se m'havia fet etern. El Pere, que plorava com una Magdalena, m'havia abraçat constantment. No me l'havia pogut treure de sobre, com faig habitualment a casa, perquè se suposa que, en una ocasió com aquesta, m'havia de deixar consolar pel meu marit.

El Pere està pitjor que jo, i no ho entenc. Per al nostre fill, ell no significava res. Mai en va ser un exemple, de res: no té sentit de l'humor, no es cuida ni fa esport, es compra la roba al Macson, només s'emociona amb les victòries del Barça... En menys d'un curs d'universitat, el nen ja s'havia formulat més preguntes que el seu pare en gairebé cinquanta anys.

El Pere i la seva família són tan primaris que no han volgut incinerar el cadàver. No he perdut ni un minut a discutir-ho. Tant li fot.

No he volgut tardar a ordenar l'habitació del nen. En realitat, ho llençaria tot. Quan hem arribat al pis, he agafat les seves fotografies i les he posat en un calaix. El Pere m'ha dit que ho entenia i ha vingut a fer-me un petó. Me n'he allunyat sense dissimular. També això ho comprenia... No es pot ser més dèbil!

Per berenar, m'he menjat una poma i els quatre Filipinos de xocolata blanca que quedaven d'un paquet que havia obert el nen. Si m'hagués estirat allà mateix, al sofà, no hauria tardat a quedar-me adormida. També podria haver mirat alguna sèrie a Netflix —potser *Ozark* o *Dark*— fins que se'm tanquessin els ulls, però el Pere m'hauria deixat anar un sermó dels seus, i amb el del capellà en tenia prou per a una bona temporada.

L'endemà era dilluns. El Pere m'havia comentat al cotxe que havia de fer no sé quines gestions amb no sé quins papers del nen. Li he contestat que jo necessitava treballar per escampar la boira. Així, em desfaria aviat d'ell i aniria al Bimba y Lola de la Diagonal... tot i que aquesta botiga és massa a prop de casa; potser hi coincidiria amb alguna veïna i consideraria que era un escàndol sortir de compres l'endemà d'enterrar el fill. Segurament, ella faria el mateix, però, ja se sap: la hipocresia de la zona alta.

He enviat un whatsapp al meu cap per dir-li que no ens veuríem fins dimarts. El mateix Joan m'havia proposat que m'agafés tots els dies que necessités. Poca broma, amb la mort d'un fill.

DILLUNS 21 DE MAIG

Res

Christian Löffler feat. Mohna: «Eleven»

He matinat per anar al Bimba y Lola de Muntaner amb Via Augusta. No he ensopegat amb ningú conegut. M'he comprat un vestit i unes sabates. No m'entusiasmen, però si finalment canvio de feina, hauré de renovar l'armari. M'ha vingut bé una mica de relax.

El Pere no era a casa a última hora del matí, tot i que s'havia compromès a ser-hi. Cap allà a la una, m'ha escrit un whatsapp per dir-me que no passaria pel pis per dinar. Que ho sentia... Imbècil.

No m'he molestat a respondre-li. He aprofitat l'ocasió per omplir dues maletes amb la roba més voluminosa del nen. He salvat algunes samarretes que potser em posaré jo per dormir; la resta, al contenidor. Tenia poquíssims pantalons, jerseis i jaquetes. El nen havia anat fent els últims anys amb tres vambes i uns mocassins.

Després de posar-hi carpetes i llibres de la facultat, també m'he desfet del parell de motxilles que tenia sota el llit. Quan ja anava amb les sabatilles de casa, he recordat que no havia buidat la seva tauleta de nit. Llavors, he aga-

fat la bossa de Bimba y Lola que m'havien donat al matí i he posat el que hi havia als calaixos: la seva roba interior, un grapat de medicaments, cinc o sis *pendrives* i un sobre amb entrades de concerts. Concerts del passat i alguns del futur. Al nen, li encantava la música. Suposo que, per aquest motiu, he deixat el sobre on era. Amb la resta de trastos, no he tingut compassió ni pietat.

He separat el moble de la paret per escombrar la brutícia que s'hi havia acumulat i he vist un petit objecte blanc a terra. Era esfèric, tenia el diàmetre d'una moneda de vint cèntims i estava fet amb una bossa del súper. L'obertura, a la part superior, estava lligada amb un d'aquells filferros que es fan servir per tancar el pa de motlle o per embolicar els cables dels mòbils.

No en soc experta, però era evident que allò era droga. Era del meu fill? La guardava a algun amic? Potser a la burra aquella amb qui havia començat a sortir? Estava flipant. D'ell, no ho hauria dit mai. Era bastant sa. Jo diria que molt sa, si considerem els costums de la gent de la seva edat.

Hòstia puta! Droga! Droga... Quina devia ser? Ni idea. No estava nerviosa, només encuriosida. Eren quasi les quatre i no havia dinat. Primer de tot, havia d'amagar-la per evitar parlar-ne amb el Pere. No n'havia de fer res, ell.

La bosseta ha anat a parar provisionalment a la meua cartera. A continuació, he anat a la cuina, m'he preparat un entrepà de pernil i m'he begut en tres glops una Coca-Cola Zero. Com que estava sola, he fet un rot que, fins i tot a mi, m'ha intimidat. No he pogut evitar riure. I alhora no deixava de donar voltes a la qüestió de la droga.

Normalment em molesten les trucades de la meva mare, però la que m'ha fet m'ha ajudat a distreure'm. Una hora i quart al telèfon. Ara ja sé que mai seré una mare pesada, com la meva. Quan perds el teu únic fill, deixes de ser mare.

La tarda ha estat una merda. Ha arribat el Pere i s'ha passat quatre putes hores ploriquejant. Moltes lamentacions i moltes llàgrimes, però s'ha fotut una pizza barba-coa que ofenia la vista i el bon gust. S'ha quedat adormit al sofà, amb la boca oberta i roncant com un porc.

M'ha escrit el meu cap. M'ha recomanat que em prengui alguns dies més de descans. Li he donat les gràcies, com si estigués molt afectada, i he acceptat, sense més concreció.

M'he ficat al llit, he esborrat totes les carpetes de l'iPad en què hi havia fotos del meu fill i he buscat com es presenten al mercat les principals drogues, per entendre què hi ha a la bosseta del nen.

L'he obert i he vist que era una pols blanca. Per tant, no era maria ni xocolata. En soc ignorant, però no tant, i sé que totes aquestes serveixen per fer porros. Tampoc era èxtasi, perquè es ven en forma de pastilla. Si fos heroïna, ell hauria tingut les marques de l'agulla pel cos, i no ens en van dir res, després de l'autòpsia. A més, pel que he llegit, l'heroïna, se la injecten els ionquis, és a dir, no la prenen els joves normals, és com... molt marginal. He trobat a Google que el cristall té forma de trossets de vidre. També he descobert que hi ha una substància que té efectes similars a la cocaïna, l'speed. Potser és això. No sé com distingir-ho... sense prendre'n.

Quines coses! La mort del nen m'ha tret l'avorriment.

DIMARTS 22 DE MAIG

Cervesa, ginebra, cocaïna

Ólafur Arnalds: «Only The Winds (Moondock Remix)»

El Pere ha marxat a treballar d'hora. El despertador del mòbil no li parava de sonar. No sé com pot roncar tan profundament cada nit. Com és habitual, he fingit que dormia quan s'ha llevat per dutxar-se, vestir-se i esmorzar. Diria que, quan ha vingut a fer-me un petó abans d'anar-se'n, estava plorant.

M'han passat volant les tres hores que he estat escoltant la ràdio i buscant informació sobre drogues a internet. N'hi ha tantes que m'he cansat de llegir. Algunes tenen efectes magnètics: hiperactivitat, al·lucinacions, desig sexual... Però, quan he entrat a les imatges que m'ensenyava Google, m'he cagat a sobre. Hi sortien consumidors sense dents, amb ferides per tot el cos, demacrats... Em feien por i, alhora, no podia deixar de mirar-les.

Estava gairebé segura que la bosseta del nen contenia cocaïna. Durant la nit havia pres una decisió: la tastaria. I ho faria durant el matí. El Pere no tornaria fins a les set. O potser més tard. Tindria temps de controlar-ne les conseqüències.

En aixecar-me, seguia sense tenir gana, però m'he imposat menjar: dos croissants ressecs i el que quedava d'un batut de maduixa que havia comprat el nen. M'ha fet l'efecte que no era un acompanyament gaire adequat per a la meva primera ratlla. Però ja era tard per canviar. I també per fer-me enrere.

No he mirat a YouTube cap tutorial sobre com consumir cocaïna perquè he pensat que era suficient amb el que havia vist a les pel·lícules i les sèries. Entre la pols blanca, hi havia algunes pedretes. Pel que havia llegit, això significava que la meva intuïció era encertada: es tractava de cocaïna. Curiosa combinació: intuïció de mare i una ratlla abans de l'hora de dinar.

Amb l'ajuda de la targeta d'El Corte Inglés, he distribuït una petita quantitat de droga sobre la taula de la cuina. Menys de quatre centímetres de longitud, entre dos i tres mil·límetres d'amplada. He fet un tub estret amb un bitllet de vint euros. M'he introduït parcialment el cilindre en el forat dret del nas amb la mà dreta i m'he tapat l'esquerre amb el dit índex de la mà esquerra. He acostat el tub a la ratlla i he aspirat amb força.

Ha estat ràpid. No m'he acabat la droga de la part final, potser per l'emoció de comprovar que ho estava fent bé. Sense cap pausa, m'he mullat el dit cor amb una mica de saliva i he recollit les restes que quedaven sobre la taula. Com fan a les pel·lis, he refregat el dit per la geniva superior. M'ha vingut al cap la profe de llengua de l'escola, quan ens deia que el cor també és conegut com el dit llèpol. Doncs aquí ho tenim, això mateix.

He notat de seguida una sensació estranya a l'aleta dreta del nas. També a la boca, especialment a les pales. No m'esperava un efecte d'anestèsia tan immediat, ni aquest gust amarg ni l'aroma entre gessamí i gerani. De totes maneres, la cosa no ha anat a més. Se m'ha accelerat una mica el pols, però no sé si ha estat per la cocaïna o per l'excitació del moment.

Calia aclarir-ho, així que me n'he fet una altra, una mica més gran. Una vegada la novetat havia estat superada, he constatat que la velocitat dels batecs del cor havia augmentat per la droga. Això m'ha agradat. M'he tret l'Apple Watch, l'he apagat i l'he guardat en un calaix de la meva tauleta. No volia que mai més un aparell em recomanés respirar cada quatre hores.

No sé per què, he sentit l'impuls de beure. De beure alcohol. La cervesa Moritz que m'he obert m'ha semblat aigua. Ha estat una bona idea preparar-me un gintònic de Martin Miller's per a la tercera ratlla. M'ha vingut de gust escoltar música i he entrat a l'Spotify.

Tot ha anat rodat: he agafat el mòbil i, amb el WhatsApp obert, he començat a enviar missatges d'agraïment a tots els contactes que van assistir al funeral del nen. He escrit un text molt elemental i l'he anat personalitzant segons el destinatari.

He interromput aquesta activitat quan ha vingut el Pere. Per sort, ja anava per la lletra S de l'agenda del mòbil. Només veure'm, s'ha posat a plorar. No sé quina cara he fet, però m'ha demanat perdó a crits. M'he tancat al lavabo, he omplert la banyera i he passat una hora a l'ai-

gua. He estat àgil i m'he endut l'iPad, per no haver d'estar en silenci.

El Pere m'ha preguntat dues o tres vegades si volia sopar amb ell. Ha interpretat correctament el meu sospir i ha menjat tot sol, a la cuina. Quan he sortit del vàter, ja sabia el que em trobaria: el meu home dormint al sofà. El pobre idiota ha passat tota la nit allà. Jo no tenia gana ni son, però m'he estirat al llit.

La cocaïna... Quin vincle més xocant entre el nen i jo.

DIMECRES 23 DE MAIG

Ginebra, cocaïna

Üm: «Mia Mia (Romulus Remix)»

Suposo que si el nen hagués anat drogat el dia de l'accident ens ho haurien dit. Els mossos d'esquadra, els metges... No ho sé. Algú. Els forenses ho detecten fàcilment durant l'autòpsia. No m'he pogut treure del cap aquesta possibilitat en tota la nit. Tampoc he estat capaç d'imaginar-me'l traficant. Potser guardava diners en efectiu entre les seves coses i jo els vaig llençar. No, no, ni parlar-ne. Això era impossible. Devia ser un consumidor esporàdic, ocasional. En la meua època, també hi havia xavals que es comportaven així. Nosaltres, no, però teníem amics —més nois que noies— que sí que fumaven i prenién altres drogues, tot i que ara no sabia dir quines.

Aquesta matinada, la cocaïna mateixa ha estat una altra idea fixa en la meua ment. Què farien els meus pares si m'observessin mentre em feia una ratlla? La imatge m'ha provocat un atac de riure. M'he refet i he decidit que, quan el Pere se n'anés, seguiria amb l'experiment.

A un quart de set, li ha sonat el despertador. He hagut de parlar amb ell una estona: sobre la pena, l'absència

i tot això. Fins i tot m'he ofert a ajudar-lo, sense empatia però amb amabilitat.

Marxava de viatge. El seu vol sortia a les nou. Els dos dies que havia de passar a Cardiff serien un regal per a mi. No ha plorat, però la conversa se m'ha fet feixuga.

Jo ja ho tenia tot pensat. Quan el Pere travessés la porta, em posaria els auriculars —per no molestar els veïns amb la música—, em menjaria un dònut —per fer coixí a la panxa—, em prepararia unes quantes ratlles —fins que de debò en notés els efectes— i beuria alguns gintònics —per acompanyar la cocaïna.

Dit i fet. Probablement, les presses m'han portat a una situació nova. M'han agafat ganes de cagar. I deuidó, el que he deixat anar al vàter. També he sentit una mena de taquicàrdia que en cap moment m'ha fet patir. Han estat quatre ratlles gairebé seguides. Els dos gintònics de Hendrick's que m'ha donat temps d'engolir se m'han posat d'allò més bé. No m'he emborratxat, però se m'ha ennuolat una mica el cervell. Prefereixo Martin Miller's, però he canviat de marca perquè no baixi tant el nivell de la mateixa ampolla.

No podia seguir al pis. Quan estava sota l'aigua, despullada, m'he adonat que ja m'havia dutxat. Millor dos cops que cap. M'he posat guapa i he sortit. He caminat per la Diagonal, per la rambla de Catalunya, per Portal de l'Àngel... Els turistes no m'han molestat, al contrari. M'han fet sentir còmoda. He mirat mil aparadors, sense la necessitat d'entrar a cap botiga.

He comprat dues Coca-Coles Zero en dos llocs diferents. Mare meva, quina set! Com que estava fresca, he

seguit passejant: Via Laietana, cap avall, fins a la Barceloneta. M'hauria agradat parlar amb algú, però no he fet cap trucada per prudència. Quan he comprat les llaunes, m'he adonat que parlava com si no tingués un control absolut sobre la meua llengua.

Soc una principiant, però ja tinc la informació suficient per saber que la cocaïna és fantàstica.

Estava bé. No em sentia eufòrica, perquè sabia d'on provenia aquesta satisfacció, ni culpable, perquè no li estava fent cap mal a ningú. Hauria seguit bevent i me n'hauria anat a ballar, però era igualment conscient que, en uns dies, hauria de tornar a currar. A més, la cocaïna se m'acabaria, i no sabia com aconseguir-ne més.

El nen probablement encarregava la droga per telèfon. El seu iPhone, no l'havia llençat. No ho hauria de fer, però el desbloquejaria i li donaria un cop d'ull. A veure què hi trobaria...

No he deixat d'avançar mentre reflexionava. Així, he arribat a la platja de la Mar Bella. Eren les quatre, una hora perillosa perquè la meua mare sol trucar-me llavors. No ha tardat ni un quart a fer-ho. Només ha parlat ella. Jo he administrat monosíl·labs i interjeccions. Ha repetit les frases convencionals sobre la mort d'algú estimat. Quan m'ha passat el meu pare, sí que m'he posat trista. El conec i he comprovat que el pobre home està destrossat. S'entenia molt bé amb el net. No podrà presumir d'ell davant dels amics d'Astúries mentre passen per Gijón durant la setmana gran. Quina puta merda!

La tarda i el vespre han estat un retorn a la realitat. He escrit al Joan. Demà ja aniré a treballar. Quan era al llit, he recordat que ni he dinat ni he sopat. Un dònut, dos gintònics, dues Coca-Coles Zero i quatre ratlles. Això era tot el que m'havia pres avui.

He tancat el meu perfil d'Instagram i, tot seguit, els ulls.